

HA 17/2 - 92 Frigitt verdensforbedrer

Antenne 10, 9. juli, klargjorde at selv om engasjerte debattanter holdt seg i tømmene, deler Treholt-saken nordmenn i to grupper, en som synes det var OK å arbeide for Sovjet og en kommunistisk ordning, og de som slett ikke synes det.

Marit Nybakk (A) uttalte bl.a. at hun syntes Treholt hadde sittet lenge nok, for «landssvikene som ble dømt etter krigen» (mener jeg hun sa) de slapp å sitte inne så lenge. Med hjerte for Treholt glemte hun at hvis Arne Treholt var blitt dømt etter samme lover og anordninger, ville han delt skjebne med de 30 dødsdømte foran ekskusjonspelotongen! Og det er noe annet en 8 av 20 år. Selv to år etter dommen ble den siste halt til retterstedet og skutt. Største skylda fikk nok en som «laga stægan tå røtne bord», sang Prøysen.

I Morgenbladet, 20. januar 1979, kunne man under overskriften Nepotisme lese: Så gikk det som fryktet i vår FN-delegasjon. Partiboka bestemte de tre nytutnevnelser, slik at ambassadør Ålgår et co. utgjør et kompakt partisekretariat, med Åsen og Treholt som sekundanter. Alle tre er gamle kampefeller i AUF, og det er de romantiske drømmer om en bedre venstreradikal verden som nå søkes realisert i FN-arbeidet. Nepotisme kalles det når man i u-land tilgodeser venner og familie. (Sitat slutt.)

Nepotisme må det vel være at den unge Treholt slapp inn i UD uten den formelle utdanning

som man ellers forlanger av de mange velutdannede, dyktige ungdommer som konkurrerer om å bli aspirant i utenrikstjenesten. Noen spilte snekkerens rolle i Treholts klarting på høyt-tiltopps-stigen. Vedkommende bærer et dramatisk ansvar. Kanskje det hadde gått bedre om vanlige regler for opptak i UD var blitt fulgt?

Anton Olstad

102334